

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Martina Kříže v první věci žalobce: **Ing. V. R.**, zastoupen Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá ul. 43/6, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 7. 4. 2011, č. j. 232-2/2011-1070,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí, kterým ministr obrany zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva obrany – Odboru komunikace a propagace ze dne 9. 3. 2011, č. j. 440/2011-1140, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o poskytnutí kopie informační zprávy pro ministra obrany č. j. D143-6/2006/DP-4730-XI ze dne 30. 4. 2007 ve věci „Situace ve Vojenském zpravodajství – souhrnná zpráva“. Žalovaný shodně s povinným subjektem konstatoval, že tyto informace nebylo možno poskytnout v souladu s ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím proto, že byly Vojenským zpravodajstvím získány při plnění úkolů zpravodajské služby, a navíc se požadované informace vztahují k probíhajícímu trestnímu řízení, pročež je dán důvod k odmítnutí žádosti podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce nesouhlasil s tím, že by se požadovaná informační zpráva týkala plnění úkolů zpravodajských služeb. Zákonná poznámka pod čarou týkající se § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím odkazuje na § 5 a § 8 zákona č. 153/1994 Sb. o zpravodajských službách, přičemž ust. § 5 pouze obecně vymezuje působnost zpravodajských služeb a ust. § 8 pak upravuje ukládání úkolů zpravodajským službám a podávání zpráv těmito službami. Poznámka pod čarou sice nemá přímý legislativní dopad, avšak jedná se o výkladovou pomůcku, která identifikuje záměr zákonodárce. Při výkladu omezení práva na informace je nutno vždy postupovat restriktivně, toto omezení musí vždy výslovně vyplývat ze zákona a jakýkoliv rozšiřující výklad je nepřípustný. Podle přesvědčení žalobce zákonodárce jasně vymezil poznámkou pod čarou svůj úmysl týkající se omezení práva na informace, a to tak, že se má týkat pouze výslovně uvedených ust. § 5 a 8 zákona č. 153/1994 Sb. Žalobce je přesvědčen o tom, že požadovaná informační zpráva se netýká plnění žádného z úkolů, které by Vojenskému zpravodajství uložil oprávněný subjekt dle § 8 odst. 4 zákona č. 153/1994 Sb. čili Vojenskému zpravodajství nebyl zadán žádný úkol, v rámci jehož plnění by Vojenské zpravodajství poskytlo ministryni obrany požadovanou informační zprávu ze dne 30.4.2007. Ustanovení § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, stanovující výjimky z povinnosti k poskytování informací, je nutno aplikovat a vykládat striktním a nikoliv rozšiřujícím způsobem. V ust. § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím obsažený výčet výjimek je taxativní a jedná se o výjimky z obecné povinnosti k poskytnutí informací. Podle názoru žalobce se výjimka stanovená v § 11 odst. 4 písm. c) týká toliko informací, které subjekt povinný k poskytnutí informace získal v souvislosti s plněním úkolu řádně zadaného zpravodajské službě podle § 8 zákona č. 153/1994 Sb. V daném případě tedy zákonná výjimka není naplněna a Ministerstvo obrany jako povinný subjekt má povinnost požadovanou informaci poskytnout. Navíc požadovaná informační zpráva měla být odtajněna ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti. V napadeném rozhodnutí není tato skutečnost výslovně potvrzena, avšak z kontextu odůvodnění a argumentace ohledně jiného kvalifikovaného důvodu pro neposkytnutí informace v případě utajované informace považuje žalobce za zřejmé, že informační zpráva byla odtajněna. Jestliže by se předmětná informace měla týkat plnění úkolů zpravodajských služeb, v rámci kterých by byl veřejný zájem na utajení úkolu i informace, pak by nemohlo dojít k odtajnění zprávy. Požadovaná informační zpráva ze dne 30.4.2007 nemůže tedy obsahovat žádné informace, jejichž vyžádání by způsobilo újmu či bylo nevýhodné pro ústavnost, svrchovanost a územní celistvost, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrany ekonomiky a ochrany života nebo zdraví fyzických osob. Z uvedených důvodů je argumentace žalovaného o tom, že by poskytnutím informační zprávy mohlo dojít k ohrožení zákonem chráněného zájmu atd., nesprávná a účelová. Žalobce dále poukázal na to, že je obecně známo, že předmětnou informační zprávou disponují média. Na tomto nic nemění ani to, že Ministerstvo obrany nejdříve svým jednáním umožnilo, aby médiím informační zpráva byla poskytnuta, a následně iniciovalo trestní řízení popisované v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Právní argumentace žalovaného probíhajícím trestním řízením a údajným naplněním důvodu dle § 11 odst. 4 písm. c) [správně „písm. a)“, pozn. soudu] citovaného zákona je nesprávná. Žalobce totiž nechtěl vědět, kdy a z jakého důvodu bylo trestní řízení zahájeno, resp. kdy byly zahájeny úkony tohoto řízení, kdo je podezřelý, jak se řízení vyvíjí atd., ale požadoval poskytování kopie informační zprávy. Nepožadoval tedy informace o probíhajícím trestním řízení, ale požadoval kopii listiny, která se až následně stala jedním z důkazů v probíhajícím trestním řízení.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě poukázal na to, že argumenty uvedené v žalobě jsou obdobné těm, které byly uplatněny v rozkladu, a proto odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že setrval na existenci důvodů pro odmítnutí žádosti podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) i c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce požádal dne 3. 3. 2011 podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí kopie informační zprávy pro ministra obrany č. j. D143-6/2006/DP-4730-XI ze dne 30. 4. 2007 ve věci „Situace ve Vojenském zpravodajství – souhrnná zpráva“, a to v úplné podobě, včetně veškerých případných příloh.

Ministerstvo obrany jako povinný subjekt vydalo dne 9. 3. 2011 pod č. j. 440/2011-1140 rozhodnutí, kterým tuto žádost odmítlo, neboť uvedená informační zpráva pro ministryni obrany se týká plnění úkolů zpravodajských služeb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že podle ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neposkytnou informace o plnění úkolů zpravodajských služeb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž nesouhlasil s tím, že by se požadovaná informační zpráva týkala plnění úkolů zpravodajských služeb. Zákonná poznámka pod čarou týkající se § 11 odst. 4 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb. odkazuje na § 5 a § 8 zák. č. 153/1994 Sb. o zpravodajských službách. Ust. § 5 pouze obecně vymezuje působnost zpravodajských služeb. Ust. § 8 zák. č. 153/1994 Sb. pak upravuje ukládání úkolů zpravodajským službám a podávání zpráv těmito službami. Na základě uveřejněných mediálních informací je žadatel přesvědčen o tom, že se požadovaná informační zpráva netýká plnění žádného z úkolů, které by Vojenskému zpravodajství uložil oprávněný subjekt dle § 8 odst. 4 zák. č. 153/1994 Sb. Jinými slovy řečeno, vláda a ani prezident nezadali Vojenskému zpravodajství žádný úkol, v rámci jehož plnění by Vojenské zpravodajství poskytlo ministryni obrany požadovanou informační zprávu ze dne 30.4.2007. Ustanovení § 11 zák. č. 106/1999 Sb., stanovující výjimky z povinnosti k poskytování informací, je nutno aplikovat a vykládat striktním a nikoliv rozšiřujícím způsobem. Zde obsažený výčet výjimek je taxativní a jedná se o výjimky z obecné povinnosti k poskytnutí informací. Podle právního názoru žadatele se výjimka stanovená v § 11 odst. 4 písm. c) týká toliko informací, které subjekt povinný k poskytnutí informace, získal v souvislosti s plněním úkolu řádně zadaného dle § 8 zák. č. 153/1994 Sb. zpravodajské službě. V daném případě tedy zákonná výjimka není naplněna a ministerstvo obrany jako povinný subjekt má povinnost požadovanou informaci poskytnout. Žadatel dále poukazuje na tu skutečnost, že požadovaná informační zpráva měla být odtajněna ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti. Jestliže by se předmětná informace měla týkat plnění úkolů zpravodajských služeb, v rámci kterých by byl veřejný zájem na utajení úkolu i

informace, pak by nemohlo dojít k odtajnění zprávy. Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. je utajovanou informací informace, jejíž vyžádání nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Zájem České republiky je pak definován v § 2 písm. b) citovaného zákona. Požadovaná informační zpráva ze dne 30.4.2007 nemůže tedy obsahovat žádné informace, jejichž vyžádání nebo zneužití by mohlo způsobit újmu zájmu ČR nebo by pro tento zájem mohlo být nevýhodné, tj. nemůže obsahovat žádnou informaci, jejíž vyžádání by způsobilo újmu či bylo nevýhodné pro ústavnost, svrchovanost a územní celistvost, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrany ekonomiky a ochrany života nebo zdraví fyzických osob. Jestliže požadovaná informační zpráva výše uvedené informace neobsahuje, pak musí mít žadatel nárok na poskytnutí její kopie dle zák. č. 106/1999 Sb. Z výše uvedených důvodů žadatel navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí změněno tak, že žádosti o poskytnutí informace, resp. žádosti o zaslání kopie informační zprávy pro ministryni obrany ze dne 30.4.2007 bude vyhověno.

O tomto rozkladu rozhodl ministr obrany žalobou napadeným rozhodnutím, v němž uvedl, že ze spisového materiálu jasně vyplývá, že předmětná informační zpráva a její obsah pochází z činnosti zpravodajské služby. Základní rozsah působnosti Vojenského zpravodajství vymezuje ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb. Zjistí-li Vojenské zpravodajství při výkonu své působnosti informace, které mají jakoukoliv souvislost se zajišťováním obrany státu a určitou vypovídací hodnotu o zajišťování obrany státu, je povinno podle § 8 odst. 2 zákona č. 153/1994 Sb. takové informace předat oprávněným osobám bezprostředně, a to i příslušnému členu vlády, v tomto případě ministru obrany. Obdobně je povinno postupovat též v případě, že v souvislosti s plněním svých úkolů zjistí informace, které náleží do působnosti jiných státních orgánů a policejních orgánů, a to za podmínek stanovených § 8 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb. Tento postup je Vojenské zpravodajství povinno dodržet bez ohledu na skutečnost, zda mu byl takový úkol uložen ve smyslu ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 153/1994 Sb., neboť postačuje, že takové informace, které poskytuje oprávněným osobám nebo státním orgánům, byly získány v průběhu plnění úkolu vyplývajícímu mu z jeho působnosti podle § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb. V tomto případě není pochyb o tom, že informace obsažené v požadované informační zprávě byly Vojenským zpravodajstvím získány při plnění úkolů zpravodajské služby. Ministr obrany odmítl názor, že poznámka pod čarou týkající se § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. odkazuje pouze na § 5 a § 8 zákona č. 153/1994 Sb., neboť poznámka pod čarou nemá normativní povahu. Proto plnění úkolů zpravodajských služeb nelze zužovat pouze na citovaná ustanovení zákona č. 153/1994 Sb., ale je nutno přihlédnout i ke specifickým způsobům získávání informací a specifickým prostředkům používaných zpravodajskými službami. Samotný zákon č. 153/1994 Sb. předpokládá používání specifických prostředků získávání informací zpravodajskými službami podle zvláštních zákonů. V podmínkách Vojenského zpravodajství jde o zákon č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství, ve znění zákona č. 274/2008 Sb. Je nesporné, že tím je splněna podmínka § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., která je důvodem pro neposkytnutí požadované informační zprávy. Poskytnutím informační zprávy by mohlo dojít k ohrožení zákonem chráněného zájmu, zejména specifických prostředků získávání informací a osob jednajících ve prospěch zpravodajské služby ve smyslu § 7 a § 16 zákona č. 289/2005 Sb., jako nezbytného předpokladu pro naplnění působnosti Vojenského zpravodajství podle § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb. Proto je zcela nerozhodné, zda obsah předmětné informační zprávy je, nebo není označen za utajovanou informaci ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb.

Pokud by se jednalo o utajovanou informaci, šlo by o jiný kvalifikovaný důvod pro neposkytnutí požadované informace podle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Odbor komunikace a propagace Ministerstva obrany nepochybil, když požadovanou informaci odmítl poskytnout pouze z důvodu uvedeného v § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, i když v době vydání napadeného rozhodnutí existoval i důvod pro odmítnutí poskytnutí požadované informační zprávy podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť pro odmítnutí postačuje pouze jeden kvalifikovaný důvod. Ve věci je totiž vedeno trestní řízení, a to pověřeným orgánem Vojenské policie-oddělení obecné kriminality Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha, který trestní řízení zahájil dne 10. února 2011. Požadovaná informační zpráva je součástí vedeného trestního spisu. Je proto rovněž nepochybné, že se požadovaná informace vztahuje k vedenému a probíhajícímu trestnímu řízení a představuje skutečnost prověřovanou v rámci tohoto řízení vedeného orgánem činným v trestním řízení. Ministerstvo obrany nezpochybňuje, že požadované informace vznikly a existovaly mimo oblast trestního řízení, nicméně se staly informacemi prověřovanými v procesu trestního řízení, a proto s trestním řízením souvisí. V průběhu vedeného trestního řízení mohou a měly by být poskytnuty pouze takové informace, které nijak s trestním řízením nesouvisí a nijak jej nemohou ovlivnit, tedy takové informace, které nejsou obsahem trestního spisu; v opačném případě by mohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení účelu sledovaného trestním řízením, tj. objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Náležité objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení je veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení. Proto omezení práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nelze považovat za rozpor s Listinou základních práv a svobod. Tento právní názor nachází oporu i v rozhodovací praxi správních soudů všech stupňů, jen namátkou lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, čj. 6 As 18/2009-63. Omezení práva na informace z důvodu uvedeného v § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je dočasným omezením, a to až do doby pravomocného skončení trestního řízení, kdy bude dosaženo samotného účelu trestního řízení.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, povinné subjekty dále neposkytnou informace o plnění úkolů zpravodajských služeb.

Soud konstatoval, že citovaná norma nespecifikuje, v jakém smyslu má informace souviset s plněním úkolů zpravodajských služeb. Při jejím výkladu a aplikaci je třeba vzít v úvahu specifický charakter činnosti zpravodajských služeb – zde Vojenského zpravodajství, především značnou mírou neveřejnosti této činnosti. To až na výjimky znamená omezení v přístupu k informacím týkajícím se příslušné zpravodajské služby. Je-li úkolem Vojenského zpravodajství získávání, shromažďování a vyhodnocování informací důležitých pro ochranu ústavního zřízení, významných ekonomických zájmů, bezpečnost a obranu České republiky, je již z tohoto vymezení zřejmá nutnost na omezení veřejnosti některých informací, souvisejících s jejich činností. Nejde pak jen o informace touto činností získané, ale i o informace o samotném výkonu této činnosti, tedy o konkrétních úkolech, o jejich zaměření, průběhu a řízení jejich plnění, a též o

poznatkách o této činnosti z hlediska efektivity, personálního a organizačního zabezpečení, a podobně. Nelze tedy podle názoru soudu výraz „informace o plnění úkolů zpravodajských služeb“, použitý v ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím omezit jen na informace získané činnostmi zpravodajských služeb, ale o všechny informace, jež se plnění úkolů zpravodajských služeb jakkoliv týkají. Pro úplnost soud konstatuje, že poznámka pod čarou týkající se § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím odkazující na § 5 a § 8 zákona č. 153/1994 Sb. o zpravodajských službách nemá normativní charakter a nelze se jí dovolávat v tom smyslu, že by rozsah odkazu omezovala právě jen na označené normy.

Vycházejí z tohoto názoru pak soud nemohl přisvědčit žalobci v tom, že argumentace žalovaného je rozšiřující, tedy jdoucí nad rámec ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, a že je proto nesprávná a účelová. Naopak, soud se se závěry žalovaného ztotožnil a shledal je souladné se zákonem. Veškeré informace týkající se plnění úkolů zpravodajských služeb jsou vyloučeny z povinnosti poskytovat informace a žalovaný tedy nepochybil, jestliže žalobci nevyhověl.

Rovněž soud nepřisvědčil žalobci v tom, že předmětná informace měla být odtajněna, což by vylučovalo, že by se měla týkat plnění úkolů zpravodajských služeb; pak by ovšem požadovaná informační zpráva nemohla obsahovat žádné informace, jejichž zveřejnění by mohlo být na újmu zájmům České republiky.

Tento žalobní argument není důvodný, neboť zákon o svobodném přístupu k informacím v ust. § 11 odst. 4 písm. c) kritérium utajovanosti požadované informace nezohledňuje; tím se zabývá ust. § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je tedy zcela nerozhodné, zda konkrétní informace je formálně označena za utajovanou nebo nikoliv, ale plně postačuje, že se týká plnění úkolů zpravodajské služby. Žalovaný tedy i tuto skutečnost vyhodnotil v souladu se zákonem a nepochybil, jestliže námitku vyjádřenou v rozkladu odmítl.

Soud nicméně dal žalobci za pravdu ohledně námitky, že žalovaný nesprávně argumentoval probíhajícím trestním řízením a údajným naplněním důvodu dle § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, neboť žalobce nechtěl vědět nic o trestním řízení, ale požadoval poskytnutí kopie informační zprávy.

Podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení.

Z této normy je zřejmé, že se týká výslovně informací o trestním řízení, tedy o procesu probíhajícím podle ustanovení zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Tato výluka z povinnosti poskytovat informace se v první řadě týká orgánů činných v trestním řízení, které řízení v konkrétní trestní věci konají. Není ovšem vyloučeno, aby zavazovala i jiný subjekt, který by v souladu se zákonem disponoval informacemi z konkrétního trestního řízení. V projednávané věci však taková situace nenastala, neboť žalobce žádné informace o jakémkoliv trestním řízení skutečně nepožadoval. Tato část argumentace žalovaného je tedy nesprávná a konec konců nesrozumitelná, neboť nereaguje na žádnou námitku žalobce v rozkladu. V tomto rozsahu dal proto soud žalobci za pravdu, což ovšem nic nemění na tom, že musel žalobu zamítnout: jednak argument trestním řízením je v rámci

napadeného rozhodnutí zcela okrajový a současně nadbytečný, a jednak pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, resp. pro výrok o zamítnutí rozkladu zcela postačuje zjištění, že je dána překážka ve smyslu ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. září 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová